

Andreotti guanya a Roma

Giulio Andreotti ha guanyat una nova batalla política, la de Roma. Les eleccions municipals a la capital italiana han confirmat l'estabilitat de la Democràcia Cristiana (DC), malgrat els escàndols que han sacsejat la gestió de l'últim alcalde, el

ells han estat els vencedors. El candidat millor col·locat és el desconegut professor universitari Enrico Garaci, mentre que els socialistes lluiten perquè s'imposi Franco Carraro, ministre de Turisme i Espectacles del govern italià de coalició.

La *batalla de Roma* ha donat moltes lliçons, com han dit els comentaristes ita-

Cal no oblidar que Turquia és membre de l'OTAN i té fronteres amb l'URSS, Iran, Iraq, Síria i Grècia, és a dir, ocupa una posició estratègica al sud de la Mediterrània, a les fronteres del món àrab, de l'imperi soviètic i de l'imperi dels perses.

Ozal, de seixanta-dos anys, elegit a la tercera volta electoral per majoria ab-

que ha efectuat el pelegrinatge a La Meca) que arriba a cap d'estat des que Ataturk fundà la república turca el 1923 i li va donar un caràcter laic. Per afrontar les acusacions de l'oposició, el primer que va declarar al ser elegit és que pensa fer aplicar tres llibertats fonamentals: la de pensament, la de religió i consciència i la de lliure empresa, per afermar la democràcia, el progrés i el desenvolupament.

El partit que fundà el 1982, el de la Mare Pàtria, es de dreta liberal i amb ell va guanyar les primeres eleccions legislatives, el 1983, després del colp d'estat del 1980. El 1987 va repetir majoria absoluta en les noves eleccions legislatives. Qualificat de «primer economista de Turquia», els seus oponents l'acusen de voler esdevenir un nou soldà. Es un

demòcrata-cristià Pietro Giubilo. La davallada de la DC, que esperaven inclús els socis de la coalició de govern municipal —socialistes, liberals, republicans i socialdemòcrates—, no s'ha produït i Andreotti, primer ministre italià i cap indiscutible dels demòcrata-cristians romans, és l'àrbitre de la situació. Andreotti podria cedir l'alcaldia als socialistes per contentar Bettino Craxi, qui s'esforçà durant la campanya a atacar els comunistes Malauradament per a Craxi, els comunistes han repetit els resultats d'altres eleccions, fet que demostra que falta molt per a la seva desaparició, pronosticada pels socialistes des que Achille Occhetto, el líder del Partit Comunista Italià (PCI), inicià la llarga i controvertida travessia ideològica cap a la socialdemocràcia. Alguns sectors demòcrata-cristians, però, no volen perdre l'alcaldia perquè consideren que

lians: la primera, que la DC no es commou ni amb els escàndols i aconsegueix mantenir-se com a primera força política; la segona, que Andreotti continua sent molt d'Andreotti, i finalment, que els Verds ascendeixen a poc a poc, com un nou fenomen italià, una vegada que els radicals han perdut credibilitat.

Antoni Castel

Turquia estrena president civil

Turgut Ozal va ser elegit president de Turquia el passat 31 d'octubre. És el segon president civil des que el 1923 va fundar-se la república turca, ja que els altres sis van ser militars, com l'ara sortint general Evren, autor del colp d'estat militar de 1980. Prendrà possessió el 9 de novembre i deixarà el càrrec de primer ministre i la presidència del governamental Partit de la Mare Pàtria.

La Mesquita Blava, d'Ankara.

soluta dels diputats (la meitat més un) per un període de set anys, pot sentir-se temptat de canviar la Constitució, hereva de la dictadura militar, per atorgar-se més poders. L'oposició va boicotejar la seva elecció i l'acusa de pertànyer a una secta religiosa, la dels Naksibendi, il·legal des del 1983. De fet, el nou president és el primer *hadji* (fidel musulmà

fan dels còmics, sobretot els del Lucky Luke. Amb ell al capdavant del govern, Turquia ha seguit una política econòmica liberal i ha trucat a les portes de la CEE demanant permís per entrar-hi. En definitiva, és un home que vol conciliar el progrés amb la tradició i vol inserir el país dins Europa i el món occidental.

Antoni Reig